

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 923/05
07.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Слободана Рашића, Невенке Важић, др Глигорија Спасојевића и мр Сретка Јанковића, чланова већа, са саветником Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА и др., због кривичног дела неовлашћеног стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 2. Кривичног закона Савезне Републике Југославије и др., одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Смедереву, браниоца оптуженог АА, адв.АБ, оптуженог ББ и његовог браниоца, адв.БВ, оптуженог ВВ и његовог браниоца, адв.ВГ, оптуженог ГГ и његовог браниоца, адв.ГД, изјављеним против пресуде Окружног суда у Смедереву К. 44/2003 од 6.2.2004.године, у седници већа одржаној, у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у присуству оптуженог АА и његовог браниоца, адв.АБ, оптуженог ББ, оптуженог ГГ и његовог браниоца, адв. ГД, дана 7.2.2006.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе Окружног јавног тужиоца у Смедереву, браниоца оптуженог АА, оптужених ББ, ВВ и ГГ и њихових бранилаца и пресуда Окружног суда у Смедереву К. 44/2003 од 6.2.2004.године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Наведеном првостепеном пресудом Окружног суда у Смедереву, изреком под тачком I оглашени су кривим, и то: оптужени ГГ и АА, за кривично дело неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 2. Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ), оптужени ББ, за кривично дело неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. КЗ СРЈ и оптужени ДД и ВВ, за кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ СРЈ и осуђени и то: оптужени ГГ и АА на казне затвора у трајању од по 4-четири године, опт. ББ, на казну затвора у трајању од 2-две године, опт.ДД на казну затвора у трајању од 7-седам месеци и опт. ВВ, на казну затвора у трајању од 10-десет месеци, с тим да се оптуженима у изречене казне има урачунати време проведено у притвору и то: опт. АА, од 10.4.2003.године до 6.2.2004.године, опт. ГГ, од 14.4.2003.године до 6.2.2004. године, опт. ББ, од 18.4.2003.године до 12.11.2003.године, опт. ДД од 17.4.2003.године до 12.11.2003.године и опт. ВВ, од 16.4.2003.године до 12.11.2003.године. Оптужени су обавезани да плате суду на име паушала сваки по 3.000,00 динара. Оптужени ВВ и ДД обавезани су да плате на име трошкова кривичног поступка по 21.000,00 динара.

Истом пресудом, изреком под тачком II, на основу члана 355. тачка 3. Законика о кривичном поступку (ЗКП), ослобођени су од оптужбе оптужени ЋЋ и ЕЕ, да су извршили кривично дело неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 2. КЗ СРЈ.

Против те пресуде благовремено су изјавили жалбе:

- Окружни јавни тужилац у Смедереву због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама, са предлогом да Врховни суд Србије као другостепени укине побијану пресуду у ослобађајућем делу у односу на оптужене ЋЋ и ЕЕ, а да преиначи пресуду у односу на опт. ББ тако што ће истог огласити кривим за кривично дело из члана 242. став 2. у вези са ставом 1. КЗ СРЈ и да преиначи пресуду у погледу одлуке о

кривичним санкцијама у односу на све оптужене и осуди их све на строже казне тј. казне у дужем временском периоду,

- бранилац опт.АА, адв. АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда преиначи у смислу жалбених навода, разлога и предлога, на тај начин што ће се оптужени ослободити од оптужбе или пресуда укинути и предмет вратити првостепеном суду на поновно одлучивање, као и са захтевом за обавештавање оптуженог и браниоца о седници већа другостепеног суда,

- опт. ББ, због битне повреде одредаба ЗКП, повреде материјалног права, непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд укине побијану пресуду и предмет врати истом суду на поновно поступање и одлуку, као и са захтевом да он и бранилац буду позвани на седницу већа другостепеног суда,

- бранилац опт.ББ, адв.БВ, због погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи и опт.ББ ослободи од оптужбе или да му се изрекне блажа казна, као и са захтевом да буде позван на седницу већа другостепеног суда,

- опт.ВВ и његов бранилац, адв.ВГ (заједничка жалба), због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни суд Србије укине побијану пресуду и предмет врати на поновно суђење из разлога наведених у жалби или да пресуду преиначи у погледу одлуке о казни и оптуженом изрекне блажу казну, као и са захтевом да буду обавештени о седници већа другостепеног суда,

- опт.ГГ, због битне повреде одредаба ЗКП, повреде материјалног права, непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати истом суду на поновно поступање и одлуку, као и са захтевом да он и бранилац буду позвани на седницу већа другостепеног суда и

- бранилац опт.ГГ, адв.ГД, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе, сходно члану 355. тачка 3. ЗКП или да се пресуда укине и врати на поновно суђење сходно члану 385. у вези са чланом 389. став 1. ЗКП.

Републички јавни тужилац, у поднеску Ктж. број 1071/05 од 30.5.2005.године, предложио је да Врховни суд Србије уважи жалбу јавног тужиоца изјављену против наведене првостепене пресуде и донесе одлуку у складу са предлозима из жалбе, а да одбије као неосноване жалбе бранилаца и оптужених ГГ и ББ.

У седници већа, одржаној у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку (ЗКП) у одсутности обавештених Републичког јавног тужиоца, браниоца оптуженог ББ, адв.БВ и браниоца опт.ВВ, адв.ВГ, као и у одсутности опт.ВВ, који о седници већа није обавештен јер је према извештају доставне службе непознат на адреси која се налази у списима предмета, а у присуству опт.АА и његовог браниоца, адв.АБ, опт.ГГ и његовог браниоца, адв.ГД и опт.ББ, који су изнели објашњења за ставове из поднетих жалби, Врховни суд је испитао побијану пресуду, размотрио остале списе предмета и став и предлог Републичког јавног тужиоца, из напред наведеног поднеска, па је након оцене жалбених навода и предлога, нашао да су жалбе јавног тужиоца, браниоца опт.АА, оптужених ББ, ВВ и ГГ и њихових бранилаца неосноване.

Првостепеном пресудом у осуђујућем делу, нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка на које другостепени суд, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП, пази по службеној дужности, дакле, ни битне повреде одредаба поступка из члана 368. став 1. тачка 8., 10. и 11. ЗКП, на које се неосновано указује у поднетим жалбама.

Неосновано се жалбама опт.ББ и опт.ГГ и његовог браниоца указује на битну повреду одредаба поступка из члана 368. став 1. тачка 8. ЗКП, мада је овако не опредељујући, наводима у жалбама ових оптужених да суд чини грешку уређујући пресудом оптужницу, а у жалби браниоца опт.ГГ да је изменама у пресуди, описа радњи из оптужнице, сходно изведеним доказима, повређен субјективни и објективни идентитет оптужбе. По налажењу Врховног суда, није прекорачена оптужба тиме што је суд у изреци пресуде изоставио оне радње оптужених ББ и ГГ из оптужнице за које налази да није доказано да су их извршили и оне које не чине битна обележја кривичних дела за које су оптужени, а одређене радње прецизирао сагласно утврђеном чињеничном стању, све на начин како је представљено на странама 10 и 11 побијане пресуде, а којим није ни битно нити на штету оптужених измењен чињенични опис дела из оптужнице. Поред тога, указујући на наведени недостатак пресуде, жалиоци и не објашњавају у чему се одређено исти састоји.

Неосновано се поднетим жалбама (осим жалбом јавног тужиоца) првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП и с тим у вези, истиче да је пресуда заснована на доказима на којима се судска одлука не може заснивати јер су прибављени на незаконит начин, грубим кршењем људских права и одредби члана 89. став 8. ЗКП, а ради се о исказима оптужених које су, у својству осумњичених, дали пред органима унутрашњих послова и који искази су изнуђени физичком и психичком тортуром и обманама и дати у присуству бранилаца наметнутих од стране полиције, без омогућавања поверљивог разговора са браниоцем и који су, осим тога, као и искази појединих сведока, дати у време ванредног стања и акције "Сабља" у процедури која је одлукама Уставног суда проглашена неуставном.

Најпре, не стоје наводи у жалбама оптужених ББ и ГГ, да је незаконитост начина прибављања исказа оптужених и сведока у време ванредног стања утврђена одлукама Уставног суда, јер је одлуком Уставног суда Србије од 8.7.2004.године, утврђена несагласност са уставом и законом само појединих одредби Наредбе о посебним мерама које се примењују за време ванредног стања ("Службени гласник РС" број 22 од 12.3.2003.године), а које се односе на овлашћења органа унутрашњих послова да принудно доведу и задрже у службеним просторијама до 30 дана лице које угрожава безбедност других грађана и Републике Србије и да такво лице нема право на браниоца. При том, евентуална повреда права у смислу незаконитог задржавања оптужених дуже од времена прописаног одредбама ЗКП, није од утицаја на ваљаност исказа које су дали у полицији, а кад је реч о праву на браниоца исто није повређено јер су оптужени АА, ББ и ГГ у преткривичном поступку имали изабраног браниоца, док је оптуженим ДД и ВВ обезбеђена стручна одбрана путем браниоца постављеног по службеној дужности, а сви оптужени, тада осумњичени као и њихови браниоци, записнике о саслушању су и потписали, па се сходно реченом, ради о доказима прибављеним на законит начин (члан 226. став 9. ЗКП) на којим се могла засновати судска одлука.

Ваљаност исказа које су оптужени дали у полицији и пред истражним судијом, не доводи се у сумњу ни наводима у свим поменутих жалбама да су ти искази изнуђени (члан 89. став 8. ЗКП) . Ово стога што, осим опт.ГГ који у полицији и у истрази не износи одбрану, а на главном претресу негира извршење дела и понавља тврдњу из истраге да је према њему примењивана сила у полицији, примену силе, претње или обмане, ради давања одређеног исказа, у наведеним исказима, не помиње ни један оптужени, а оптужени АА и ББ, принуду у било ком облику, и изричито негирају у исказима датим у истрази и тек на главном претресу, тврде супротно. Навод жалбе браниоца опт. АА да је исказ овог оптуженог у истрази којим он терети опт.ГГ и остале оптужене, прибављен обманом од стране ЖЖ, начелника у ОУП Смедеревска Паланка, обећањем оптуженом да неће кривично одговарати у овом поступку јер је за исте радње већ правноснажно осуђен пресудом Окружног суда у Смедереву К. 19/2001 неприхватљив је и из разлога што је то обећање према наводима жалбе (и исказа опт.АА са главног претреса) дато оптуженом у присуству његовог браниоца адв.ФФ, па је логично да би бранилац дао стручна објашњења оптуженом у вези са питањем пресуђене ствари и кривичне одговорности оптуженог по предметној оптужби и упозорио га у погледу ваљаности и значаја наведеног обећања. Самим тим, неприхватљив је и навод ове жалбе да је учињена битна повреда одредаба поступка због пропуста суда да на наведене околности притиска на оптуженог, саслуша као сведоке ФФ и ЖЖ и одсуства разлога у побијаној пресуди за одбијање предлога одбране у том правцу.

Неосновано се поднетим жалбама (осим жалбом браниоца опт.ББ) пресуда побија и због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП.

Са тим у вези, јавни тужилац без основа тврди да првостепени суд није дао довољне и потребне разлоге због чега није прихватио правну квалификацију дела опт.ББ из оптужнице, по члану 245. став 2. КЗ СРЈ, већ оптуженог огласио кривим за кривично дело из члана 245. став 1. КЗ СРЈ, јер су разлози за такву оцену суда радњи опт.ББ јасни и потпуни, изнети на страни 7 став шести и седми побијане пресуде.

Насупрот наводима жалбе браниоца опт.АА, у чињеничном опису дела у изреци у односу на оптужене АА и ГГ, конкретизоване су радње стављања у промет опојне дроге хероина, обојице оптужених, а које су у више наврата предузели у оквиру претходног договора о таквој заједничкој делатности, а из којег описа јасно произилази и директан умишљај оптужених на извршење предметног кривичног дела, па изрека пресуде у овом делу нема недостатака, који би је чинили неразумљивом, а у образложењу пресуде, на страни 7 став осми, закључно са страном 9, дати су разлози о свим одлучним чињеницама из којих произилазе објективна и субјективна обележја кривичног дела за које су ови оптужени оглашени кривим.

Наводима ове жалбе, као и жалби опт.ГГ и његовог браниоца, неосновано се указује да битна повреда одредаба поступка о којој је реч постоји због противречности датих разлога о одлучним чињеницама са изведеним доказима из којих не произилази постојање дела и кривичне одговорности оптужених и са исказима оптужених који су изнуђени, као и искази неких сведока који су и противречни. При том, жалиоци не указују који одређено разлози пресуде су противречни стварној садржини изведених доказа и којих доказа, а због тога што суд, оценом изведених доказа на коју је овлашћен, утврђује постојање одређених чињеница супротно наводима из исказа оптужених или сведока, не може бити говора о битној повреди одредаба поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, већ о правилности чињеничног стања утврђеног таквом оценом изведених доказа.

Како се на овај исти недостатак пресуде указује и жалбом опт.ББ, то предњи разлози вреде и за наводе ове жалбе о учињеној битној повреди одредаба поступка.

Неприхватљиви су наводи жалбе опт.ВВ и његовог браниоца да у изреци пресуде није јасно утврђено време извршења дела, ни количина предметне опојне дроге нити дат опис радње сваког извршиоца понаособ и да је због тога изрека пресуде неразумљива и противречна самој себи и разлозима пресуде који су, у погледу садржине исправа и записника противречни стварној садржини истих. Наиме, из описа дела оптужених ВВ и ГГ у изреци, сагласног чињеничном стању утврђеном у одговарајућем делу образложења пресуде, јасно произилази да су означене радње оптужени заједно предузимали, а пошто се ради о истоветним радњама, непотребно је приказивање истих у изреци понаособ за оба оптужена . У изреци је јасно опредељен период времена у оквиру којег су оптужени ВВ и ГГ предузели инкриминисане радње, а околност на којој се жалбом с тим у вези инсистира, да је то период који се поклапа са временом извршених продаја дроге оптуженим од стране опт.АА и да је опт.АА за те продаје правноснажно осуђен без утицаја је на кривичну одговорност опт. ВВ за радње које је он предузео и у којима по утврђењу првостепеног суда стоје обележја кривичног дела за које је оглашен кривим. Количина дроге коју су оптужени ВВ и ДД давали на уживање другим лицима није битно обележје кривичног дела за које су оглашени кривим, па пресуда није неразумљива због одсуства овог податка. Коначно, не стоји навод ове жалбе да су нејасни разлози за одлуку суда о трошковима поступка јер је у побијаној пресуди наведено да се ради о трошковима одбране оптуженог, а према подацима у списима предмета ради се о одбрани у предкривичном поступку од стране адв.ЗЗ, браниоца постављеног по службеној дужности.

Неосновано се свим поднетим жалбама првостепена пресуда, у осуђујућем делу, побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања јер је првостепени суд, по налажењу Врховног суда, правилном оценом изведених доказа и одбрана оптужених, правилно и у потпуности утврдио све одлучне чињенице како оне које чине објективна обележја кривичних дела за која су оптужени АА, ГГ, ББ и ВВ оглашени кривим, тако и чињенице и околности које се тичу субјективног односа ових оптужених према учињеном делу, о чему је у образложењу пресуде изнео јасне, потпуне и уверљиве разлоге које прихвата Врховни суд.

Без основа се жалбом јавног тужиоца оспорава правилност оцене првостепеног суда изведених доказа на којој се заснива утврђење и закључак суда да у радњама овог оптуженог не стоје обележја кривичног дела из члана 245. став 2. КЗ СРЈ, за које је оптужен. Указујући с тим у вези да је доказано, између осталог исказима самог опт.ББ у СУП-у и у истрази, да се он удружио са оптуженима ГГ и АА ради стављања у промет опојне дроге хероин и да је у више наврата продавао ту дрогу која је власништво опт.ГГ, јавни тужилац нетачно интерпретира поједине наводе исказа опт.ББ и ставове и закључке првостепеног суда изнете у побијаној пресуди јер суд, супротно наводима ове жалбе не утврђује да је опт.ББ два пута продао хероин опт.ГГ, већ је став суда да је опт.ББ продавао свој хероин (страна 7 став шести побијане пресуде), а да је два пута преносио опојну дрогу коју је преузео од опт.АА и однео опт.ГГ. Исто тако опт.ББ није у одбрани рекао онако како се у овој жалби тврди, да је од опт.ГГ и од опт.АА, за кога је знао да продаје дрогу опт.ГГ, добио опојну дрогу хероин (око 800 грама) да би је продао, већ да је у периоду од око два до три месеца разносио и продавао по пет грама хероина за "___" (опт.ГГ) на ___ и то након периода обухваћеног оптужницом (априла 2001.године), при чему опт.АА не помиње. Осим тога, исказом опт.АА потврђени су наводи одбране опт.АА о размени возила за дрогу са опт.ГГ, а на основу које чињенице суд закључује да је опт.АА у конкретном случају продавао своју дрогу.

Наводи жалбе браниоца опт.АА да оптужени није продавао дрогу добијену од опт.ГГ већ ону коју је он сам набавио у ___, септембра 2000.године, за које радње је правноснажно осуђен и да то произилази из одбрана оптужених датих на главном претресу, пре свега оптужених ГГ и ББ и исказа сведока ИИ и ЈЈ, па да нема доказа за закључак суда да је опт.АА члан криминалне групе која се бави продајом наркотика ради стицања имовинске користи, не могу се прихватити као основани.

Ово из разлога што су ти наводи супротни признању самог опт.АА датом у исказима у полицији и поновљеном пред истражним судијом да је прихватио понуду опт.ГГ да продаје опојну дрогу хероин коју овај поседује, договорио се са њим о уделу о оствареној добити и продавао у више наврата дрогу коју му је ГГ давао, а на основу којег исказа је првостепени суд правилно утврдио да су се оптужени АА и ГГ удружили ради стављања у промет опојне дроге хероин, као и да су те радње вршили, сваки, на начин како је описано у изреци и утврђено у образложењу пресуде, у односу на опт.АА и исказима оптужених ДД и ВВ датим у полицији и у истрази, потпуно сагласним казивању опт.АА о продајама хероина ДД и ВВ, а у односу на оптужене АА и ГГ и исказима опт.ББ датим у полицији и у истрази, а који по правилном закључку првостепеног суда представљају несумњив доказ радњи извршења дела стављених на терет опт.АА – преношење дроге хероина и опт.ГГ – размена хероина за путничка возила, као и потпуно и недвосмислено признање опт.ББ радњи извршења дела за које се он терети – продаја хероина КК и другим непознатим купцима, као и преношење хероина, о којој радњи опт.ББ говори у својим исказима и опт.АА.

Стога Врховни суд оцењује као неосноване и наводе у жалбама оптужених ГГ и ББ и њихових бранилаца којим се оспорава утврђење првостепеног суда да су ови оптужени извршили кривична дела за која су оглашени кривим, а који се своде на тврдњу да за то нема доказа због околности да код оптужених и означених купаца није пронађена никаква дрога нити код оптужених ствари које потичу од продаје дроге и да није разјашњено ни да ли се уопште ради о опојној дроги, да наводни купци негирају куповину дроге од оптужених као и да доказ не могу бити искази оптужених дати у полицији и истрази јер су изнуђени, а према наводима жалби оптужених ГГ и ББ, исказ опт.АА неприхватљив је као доказ из разлога што је више пута мењан и зато непоуздан.

У ситуацији постојања сасвим јасних и међусобно сагласних признања оптужених АА, ББ, ДД и ВВ да се у конкретном случају радило о промету опојне дроге хероин, уз назначење приближних количина дроге и износа новца добијених за исту, односно означање других вредности, одсуство материјалних доказа на које се позивају жалиоци, не доводи у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања у погледу предмета извршења дела, што је и правилан закључак првостепеног суда, а из истог разлога неприхватљив је навод жалбе браниоца опт.ББ да оптужени није проверавао шта се налази у пакету који је преносио па да стога није сасвим сигурно да се радило о опојној дроги. Правилно првостепени суд цени и околност да означени купци дроге (сведоци ЛЛ и ЉЉ) негирају набављање исте од опт.АА, јер би у супротном себе изложили кривичном прогону, а с обзиром и на напред речено о признању опт.АА, овим није доведена у сумњу правилност чињеничног стања у делу који се односи на продају дроге наведеним сведоцима.

Нису основане тврдње у жалбама оптужених ГГ и ББ да је опт. АА више пута мењао исказе и да би то био разлог за неприхватање његовог исказа као веродостојног доказа, ни наводи у свим поднетим жалбама о неприхватљивости исказа оптужених из преткривичног и претходног поступка јер су изнуђени. Оптужени АА, у два исказа дата у полицији и у исказу пред истражним судијом, истоветно говори о радњама оптужених и битним чињеницама и околностима предметног промета дрогом и тек на главном претресу позивајући се на примену силе у полицији, мења раније дате исказе, што је случај и са опт.ББ, а што првостепени суд основано није прихватио, о чему је напред већ било речи, већ као ваљане и веродостојне правилно оценио исказе ових оптужених, као и оптужених ДД и ВВ, дате у полицији и у истрази, имајући у виду и да се ти искази међусобно уклапају и потврђују кад је реч о радњама сваког од њих и опт.ГГ које стоје у вези са радњама других оптужених.

Неосновано се жалбом опт.ВВ и његовог браниоца оспорава утврђење првостепеног суда да је оптужени, од набављених количина хероина, у означено време, део давао на уживање без накнаде другим лицима наведеним у пресуди. Ово из разлога што је наведене одлучне чињенице првостепени суд несумњиво утврдио на основу међусобно сагласних исказа оптужених ВВ и ДД датих у полицији и поновљених у истрази, при чему је сам опт.ВВ објашњавао и разлоге таквог његовог поступања, наиме, да је тим лицима давао дрогу јер је и он од њих добијао дрогу кад није био у могућности да је набави. Стога се закључак суда да је оптужени наведеним радњама извршио кривично дело у питању и да је при том, с обзиром на околности вишекратног деловања у дужем временском периоду, поступао са директним умишљајем као обликом виности, не доводи у сумњу жалбеним наводима којима се понавља одбрана оптуженог са главног претреса, да се радило о заједничкој куповини дроге од стране оптужених ДД, ВВ и осталих наведених лица и указивањем да су свест и воља самог опт.ВВ били компромитовани чињеницом да је у то

време био зависник од опојних дрога. Ово тим пре што оптужени, дајући исказе у полицији не помиње да су ММ, НН и остали давали новац за куповину дроге, а кад ту чињеницу помиње у исказу пред истражним судијом каже да су та лица некад давала део новца, опт.ДД каже да су му они позајмљивали новац, док саслушани сведоци ММ и НН, на чије исказе се и жалба позива, не потврђују наводе опт.ВВ у погледу давања новца за заједничку куповину дроге, односно ови сведоци негирају да су било када са оптуженима заједнички користили дрогу, што првостепени суд такође основано не прихвата из разлога изнетих на страни 13 побијане пресуде. Ни у погледу времена извршења дела, наводи ове жалбе да је исто погрешно утврђено, нису основани, имајући у виду да се казивање оптужених ДД и ВВ о овој чињеници мада различито током поступка, делимично поклапа и са исказом опт.АА из којег несумњиво произилази да се радило о периоду времена означеном у побијаној пресуди. Како за постојање кривичног дела у питању није од значаја које количине дроге су даване на уживање другим лицима и колико пута, а код несумњиво утврђене чињенице исказима оптужених ДД и ВВ да су то чинили у више наврата, то су без утицаја наводи жалбе да наведене чињенице нису разјашњене.

Ценећи остале наводе у поднетим жалбама којим се првостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, Врховни суд је нашао да исти нису од утицаја на исход у овој кривичној ствари.

Према томе, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон кад је нашао да у радњама оптужених АА, ГГ, ББ и ВВ, ближе описаним у осуђујућем делу изреке побијане пресуде, стоје сва законска обележја управо оних кривичних дела за која су, истом, оглашени кривим. Разлоге, с тим у вези, наведене у побијаној пресуди као правилне и потпуне у свему прихвата и Врховни суд и стога, оцењује као неосноване поднете жалбе и у погледу побијања пресуде у овом делу, због повреде кривичног закона, везано за став жалилаца о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању. По налажењу Врховног суда, нема ни повреде кривичног закона из члана 369. тачка 3. ЗКП, на штету опт.АА, на коју се указује наводима жалбе његовог браниоца, да се ради о правноснажно пресуђеној ствари, пошто радње извршења кривичног дела за које је опт.АА оглашен кривим побијаном пресудом, нису обухваћене пресудом Окружног суда у Смедереву К. 19/2001 од 5.4.2001.године.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о казнама изреченим оптуженима АА, ГГ, ББ и ВВ, за кривична дела за која су оглашени кривим, Врховни суд налази да се пресуда и у овом делу неосновано побија свим поднетим жалбама. Наиме, приликом одмеравања казни првостепени суд је правилно утврдио околности које су у смислу члана 41. КЗ СРЈ од значаја за ову одлуку и које су изнете у образложењу побијане пресуде, како отежавајуће којих нема једино на страни опт.ДД, тако и олакшавајуће околности на страни свих оптужених, што поднетим жалбама није ни оспорено, осим жалбом опт. ВВ и његовог браниоца у којој се оправдано истиче да овом оптуженом није изричито цењена као олакшавајућа околност да је отац двоје малолетне деце. Правилном оценом значаја утврђених олакшавајућих и отежавајућих околности, првостепени суд је правилно оптуженима АА и ГГ одмерио казне затвора у трајању од по четири године, опт.ББ казну затвора у трајању од две године, опт.ДД казну затвора у трајању од седам месеци и опт.ВВ казну затвора у трајању од десет месеци, које казне су и по оцени Врховног суда сразмерне тим околностима, тежини и друштвеној опасности извршених кривичних дела, као и степену кривичне одговорности сваког од оптужених, па је основана оцена првостепеног суда да се овако одмереним казнама може постићи сврха кажњавања у односу на оптужене, прописана чланом 33. КЗ СРЈ.

Због тога, Врховни суд оцењује као неоснован супротан став изнет у жалби јавног тужиоца да се сврха кажњавања може постићи само казнама затвора у дужем временском трајању и тврдњу да су оптуженима изречене благе казне, неодговарајуће тежини и степену друштвене опасности учињених кривичних дела која је повећана с обзиром на велику количину опојне дроге хероина, као и с обзиром на ранију осуђиваност оптужених као отежавајућу околност.

Из напред наведених разлога, Врховни суд оцењује неоснованим и наводе у жалбама опт.ББ, оптужених ГГ и ВВ и њихових бранилаца, као и браниоца опт.АА, да су оптуженима изречене превисоке казне, што оптужени ГГ и ВВ неоправдано сматрају последицом занемаривања од стране суда околности протека времена од извршења дела, а о којој је суд у довољној мери водио рачуна, као и висине законом забрањене казне, имајући у виду да су овим оптуженима одмерене казне близу прописаном законском минимуму за кривична дела у питању, а бранилац опт.АА везује за свој став о непостојању кривичног дела у радњама оптуженог и у сваком случају погрешној квалификацији дела по члану 245. став 2. КЗ СРЈ који став је од стране овог суда оцењен као неоснован, док бранилац опт.ББ овај жалбени основ само истиче, али не образлаже. Околности за које се у жалби опт.ВВ и његовог браниоца истиче да нису цењене (родитељство и да се оптужени ослободио зависности од опојних дрога), нису таквог значаја да би оправдавале одмеравање овом оптуженом казне блаже од оне изречене првостепеном пресудом, имајући у виду и присутну отежавајућу околност - ранију вишеструку осуђиваност оптуженог, мада не и за истоврсно кривично дело.

Одлука о трошковима кривичног поступка у односу на опт.ВВ, неосновано се оспорава жалбом оптуженог и његовог браниоца наводима да никаквих трошкова одбране нема јер оптужени није имао браниоца по службеној дужности, а што није тачно и што је већ образложено код излагања о битним повредама одредаба поступка.

Првостепена пресуда, у ослобађајућем делу, у односу на оптужене ЕЕ и ЋЋ, неосновано се побија жалбом јавног тужиоца због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона.

Битна повреда одредаба кривичног поступка, генерално као основ побијања првостепене пресуде опредељена као битна повреда из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, према наводима ове жалбе који се односе на ослобађајући део пресуде, огледа се у томе што суд одбране оптужених са главног претреса, на којима нису признали кривично дело, цени тако да неке прихвата а друге не, што се по ставу жалиоца не може чинити. Конкретно, суд није прихватио одбране оптужених АА и ББ који су на главном претресу негирани извршење кривичних дела, а у претходним исказима признавали, а прихвата одбране оптужених ВВ и у односу на опт.ЕЕ, дате на главном претресу, које су идентичне као и одбране осталих оптужених које нису прихваћене. Међутим, ови жалбени наводи, неосновани су. Зато што суд, ценећи одбране оптужених на главном претресу и оне које су изнели у преткривичном и претходном поступку, неке прихвата, а неке не прихвата, не може се говорити о битној повреди одредаба кривичног поступка, јер је ствар оцене суда, на основу изведених доказа, које исказе ће прихватити, а које не, па се ови жалбени наводи свODE на оспоравање оцене суда изведених доказа односно одбрана оптужених, дакле, на чињенично питање.

Наводи ове жалбе да је кривична одговорност опт.ЕЕ утврђена његовом нелогичном одбраном и исказима опт.ДД датим у полицији и опт.ВВ у полицији и истрази, којима је требало поклонити веру, не могу се прихватити као основани. Ово из разлога што је првостепени суд, правилном анализом и оценом одбране опт.ЕЕ који доследно током поступка негира да је посредовао у купопродаји опојне дроге хероина између оптужених ГГ и ДД, као и одбрана оптужених ГГ, ДД и ВВ, имајући у виду да опт.ГГ негира било какву своју умешаност у промет опојне дроге у вези са наводима оптужбе, недоследност и противречност казивања опт.ДД и недоследност и непрецизност казивања опт.ВВ, кад је реч о радњи опт.ЕЕ, основано закључио да одбране наведених оптужених нису основ за поуздан закључак да је опт.ЕЕ, на начин представљен у оптужници, извршио кривично дело из члана 245. став 2. КЗ СРЈ.

Исто тако, основано првостепени суд закључује да одбране оптужених ЋЋ, АА и ГГ нису поуздан доказ и несумњива потврда навода оптужбе да је опт.ЕЕ извршио кривично дело из члана 245. став 2. КЗ СРЈ тако што је примио на чување од опт.ГГ опојну дрогу хероин и исту након пар дана предао опт.АА, па се овај закључак суда не доводи у сумњу супротним наводима жалбе јавног тужиоца. Наиме, и опт.ЋЋ, доследно током поступка негира да је знао да се у кеси налази опојна дрога, а околности под којима је примио на чување ту кесу и исту држао извесно време не изјашњава се онако као то представља јавни тужилац у жалби тврдећи да управо те околности упућују на закључак да је опт.ЋЋ знао шта прима на чување, јер опт.ЋЋ супротно тврдњи у овој жалби, никад није рекао да је кесу примио у својој викендици нити је рекао да је исту сакрио у регалу иза ствари и да је кеса била омотана селојтепом. Ни из исказа опт.АА датих у полицији и у истрази, не произилази тако како се у жалби јавног тужиоца тврди, да је опт.ЋЋ, од опт.ГГ, примио на чување кесу знајући да се у истој налази опојна дрога хероин, јер опт.АА у тим исказима тврди да је од опт.ЋЋ, по налогу опт.ГГ преузео опојну дрогу хероин, али не каже ништа о томе да ли је опт.ЋЋ знао шта се налази у пакету који му предаје.

Следствено реченом, правилном оценом изведених доказа, за коју је у образложењу побијане пресуде дао јасне и уверљиве разлоге, прихватљиве и за овај суд, првостепени суд је основано закључио да нема поузданих доказа да су оптужени ЕЕ и ЋЋ извршили кривична дела из члана 245. став 2. КЗ СРЈ и правилно је поступио кад је ове оптужене, применом члана 355. тачка 3. ЗКП ослободио од оптужбе за та дела.

Из свих изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа

судија,

Драгиша Ђорђевић, с.р.

Записничар

Наташа Бањац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СР